

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende lovforslag nr. L 53: Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension. (Kompensation for arbejdsgivernes bidrag):

Ændringsforslaget vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

28) Anden behandling af lovforslag nr. L 72: Forslag til lov om indgåelse af dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Danmark og Venezuela.

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 27/10 99. Første behandling 12/11 99. Betænkning 10/12 99).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning**Formanden:**

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

29) Anden behandling af lovforslag nr. L 88: Forslag til lov om ændring af ligningsloven, pensionsbeskatningsloven og skattekontrolloven. (Skattefrihed for uddannelsesydelser betalt af arbejdsgivere m.v., ændret beskatning af fratrædelsesgodtgørelser og jubilæumsgratualer, ændrede satser og regler for skattefrie rejsegodtgørelser samt skattefritagelse for sparet hjemmeforbrug til kost i forbindelse med tjenesterejser m.v.).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 4/11 99. Første behandling 17/11 99. Betænkning 8/12 99).

Der var stillet 18 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling**Kristian Jensen (V):**

Det her lovforslag er jo endnu et eksempel på den kedelige tendens i Skatteministeriet til at lave bunkebryllupper af en lang række vidt forskellige ting, som ikke har noget med hinanden at gøre, der samles til ét lovforslag for derigenem at få selve antallet af lovforslag ned, uden at kvaliteten bliver bedre – nærmest tværtimod.

Vi har tidligere her i dag set, hvordan en ansvarlig minister har imødekommet de henvendelser, der har været fra andre partier i Folketinget om at dele lovgivningen, sådan at de sager, der hænger sammen, er en del af loven, og de andre sager er en anden del.

Da skatteministeren ikke selv har ønsket denne opdeling, er der en lang række partier her, der har foreslået en sådan opdeling, og vi håber selvfølgelig, at skatteministeren vil følge det positive eksempel, vi har set tidligere på dagen, og imødekomme et sådant ønske om en opdeling. Alt andet vil være helt urimeligt i betragtning af de vidt forskellige dele, der er i den nuværende lovgivning.

Om selve lovforslaget kan jeg sige, at Venstre kritiserer regeringen for, at forsøget på at beskatte direktørers gyldne håndtryk også rammer beløb, som en del almindelige lønmodtagere får, hvis de bliver fyret.

Venstre påpeger, at den hårde beskatning også vil ramme den erstatning, som lønmodtagere får, hvis de bliver ulovligt fyret, f.eks. kvinder, der er gravide og bliver fyret, fordi arbejdsgiveren på den måde forsøger at slippe for udgiften til deres barselsorlov.

Det var jo alle tiders tale, og desværre er det ikke mine egne ord, fra SF's faglige landsudvalg, som udtalte her i weekenden, at det her lovforslag er en alt for hård beskatning af almindelige lønmodtagere. Det er jo sandt. Det er jo glimrende, at SF's landsudvalg er nået til den erkendelse.

Nu håber vi, at erkendelsen også er nået herind bag Christiansborgs tykke mure, så SF's folketingsgruppe vil føle sig bare en lille smule forpligtet af de rødder, den har ude i baglandet, og ønsker at følge det ændringsforslag, der er stillet, om at indføre en bundgrænse, sådan at man op til 200.000 kr. får lov til at bevare den nuværende lempeligere beskatning. På den måde har en lang række af de medarbejdere, der uberettiget bliver fyret eller bliver prikket som 50-årige, mulighed for at få en kompensation uden at blive beskattet så højt som nu.

Baggrunden er jo, at de erstatninger, de får, lægges oven i den almindelige indkomst, og dermed bliver det på grund af vores progressivitet faktisk en skærpet beskatning.

Jeg appellerer til SF's folketingsgruppe om at lytte til disse røster, der bl.a. er i SF's eget bagland, og få forbedret lovforslaget her i en sådan grad, at vi slipper for at brandbeskatte ganske almindelige lønmodtagere, der kommer i den uheldige situation, at de bliver fyret fra deres arbejde.

Og så vil jeg bare igen appellere til skatteministeren om at besinde sig og dele lovforslaget, sådan at vi slipper for de her usmagelige bunkebyllupper.

Flemming Hansen (KF):

Vi har noget i den konservative folketingsgruppe, vi kalder en rigtig Stavad. Det er, når man har et lovforslag, der er dårligt, med mange dellovforslag, der ikke er indbyrdes forbundet.

Vi er f.eks. i det her lovforslag, nr. L 88, enige i, at den katastrofe, som regeringen vedtog i 1997 vedrørende rejsegodtgørelse og diæter, skal tilbageføres. Det kan vi stemme for. Vi er også enige i, at fradrag for udgifter til transport til og fra uddannelsessteder skal forbedres, det kan vi stemme for, det har vi altid været enige i. Men vi er sandelig imod, at man ødelægger de

fratrædelsesgodtgørelser, som er meget væsentlige for mange mennesker i erhvervslivet.

Det vil altså sige, at uanset hvad vi stemmer, så vil vi stemme imod noget af det, vi mener er rigtigt, enten vi stemmer for eller imod. Vi har klaget til Folketingets Præsidium over den måde at lovgive på. Vi bryder os ikke om den og synes, den er direkte uanstændig.

Man kan så, som jeg sagde under førstebehandlingen, diskutere, om det også er aftalestof. Vi lavede i hvert fald en aftale i 1997 med regeringen om fratrædelsesgodtgørelser, men den løber regeringen også fra.

Så har vi sammen med Kristeligt Folkeparti stillet et ændringsforslag, der er tiltrådt af Venstre, om at opdele lovforslaget. Det vil regeringen ikke være med til. Vi har klaget til Præsidiumet, fordi det netop viser, at det er en umulig situation, man bringer Folketinget i, når det skal stemme.

Så har vi stillet et ændringsforslag sammen med de samme partier om, at der skal være en 200.000 kr.'s grænse for fratrædelsesgodtgørelser, altså de 5-6 måneders løn, som almindelige lønmodtagere får, hvis de får det gyldne håndtryk, som jo altså ikke er særlig gyldent mere. Det er den ganske almindelige værkfører, det er butiksassistenten, det er kontomedarbejderen, som regeringen nu her vil til livs, når de får et håndtryk, fordi de berettiget eller uberettiget bliver afskediget.

Jeg forstår godt, man ikke i den socialdemokratiske verden kan leve med, at direktører får 15 mio. kr. i fratrædelsesgodtgørelse til en særlig beskatning. Det forstår jeg godt, men at Socialdemokratiet vil dette her til livs, det kan jeg ganske enkelt ikke forstå og specielt ikke, når jeg ser på de utrolig mange henvendelser, der har været fra organisationer, som Socialdemokratiet normalt påstår det arbejder med.

Ligesom Venstres ordfører har jeg naturligvis også noteret mig, at SF's bagland heller ikke kan forstå SF's stilling. Vi har længe ikke kunnet forstå det herinde i den højre side af salen, fordi vi med vores ændringsforslag netop forsøger at imødekomme noget af det, SF sagde under førstebehandlingen, nemlig at det ikke er det gyldne håndtryk til 15 mio. kr., vi går efter. Det er den ganske almindelige lønmodtager, som vi synes skulle have en fair behandling, og det vil SF, Socialdemokratiet og Enhedslisten ikke være med til. Det er helt uforståeligt for os alle sammen.

Aage Frandsen (SF):

Det var dog en utrolig interesse, som Venstre og De Konservative udviser for lønmodtagernes rettigheder i en afskedigelsessituation. Det skal vi lægge os på sinde i fremtiden, når vi skal lave regler vedrørende lønmodtagerrettigheder i forbindelse med afskedigelse og de erstatninger, der skal gives i den forbindelse. Noget af det er overenskomst, men noget af det er jo også lovgivningsmæssigt, så vi regner med at få Venstre og De Konservative med, når det drejer sig om at sikre lønmodtagerrettigheder i forbindelse med afskedigelse.

Det, som vi gav udtryk for i forbindelse med førstebehandlingen, var, at vi godt ville se på bundfradraget, men vi gav jo i den forbindelse tilslutning til det princip, at man betaler skat af en indkomst. Det, vi så fremhævede, var, at vi godt ville se på, om der var nogle urimeligheder i den her forbindelse.

Så kan jeg sige til både hr. Flemming Hansen og hr. Kristian Jensen, at vi jo selv fra SF's side under finanslovforhandlinger har spillet ud med, at man skulle sætte bundfradraget ned. Det har vi selv spillet ud med, og nu henviser de så til vort såkaldte bagland. Ja, nogle siger ét, men vi har i SF fremsat vores forslag, og det er godkendt alle de steder, hvor den slags ting skal godkendes hos os. Derfor står vi selvfølgelig ved vore synspunkter, og jeg kan betro Venstre og De Konservative, at det, vi er nået frem til her, endda er lempeligere end det, vi selv har foreslået. Man må nu engang stå ved det, man mener, også selv om der er nogle, der kan være uenige i det.

Men jeg skal altså nok være meget opmærksom på, at Venstre og De Konservative er optaget af, at lønmodtagernes rettigheder skal sikres. Det gælder i forbindelse med, hvor lange afskedigelsesfrister, der skal være, og det gælder en række andre ting, som Venstre og De Konservative så må være optaget af, medmindre det her alene drejer sig om, at hver eneste gang der er et eller andet omkring skatteregler, så har man et princip om, at man skal betale så lidt i skat som overhovedet muligt.

Der er ting, man kan klare via skattesystemet, men der er ting, som man skal klare ad anden vej, og det er det, vi er optaget af. Vi har altid været tilhængere af, at man i højere grad skulle betale skat af fratrædelsesgodtgørelser. Det har vi altid været tilhængere af. Det er ikke noget nyt. Det er ikke noget nyt, der optræder i den her forbindelse. Det gav jeg også udtryk for i

forbindelse med første behandling, og vi har selv over for regeringen fremsat vore synspunkter i forbindelse med finanslovforhandlingerne.

Det her svarer til det, ja, det er endda lempeligere end det, vi selv har spillet ud med.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Jeg kan simpelt hen ikke forstå, at hr. Aage Frandsen og SF vil vente til en senere lejlighed med at vise deres gode vilje over for fyrede lønmodtagere. Lejligheden ligger her jo lige nu. Den er lige for. Stem for det ændringsforslag, der er stillet, og vis, at der er en forskel.

Hvis hr. Aage Frandsen mente, at bundfradraget skulle have været 5.000 kr. i stedet for, så kan jeg da ikke forstå, at der ikke i betænkningensbidraget eller under nogen af behandlingerne hernede i salen er blevet stillet det ændringsforslag af SF. Det ændringsforslag mangler jo fuldstændig i lovbehandlingen.

Med hensyn til, at Venstres skattepolitik bare skulle være, at man skulle betale så lidt som muligt: Vores skattepolitik er, at vi skal betale så lidt skat som muligt, men så forsvarligt, så retfærdigt som muligt, og eftersom de her erstatningsbeløb kommer ud som en engangsindtægt i det progressive skattesystem, vi har i Danmark, vil det for nogle betyde, at de skal betale langt mere i skat, end hvis de havde fået det løbende. Det føler vi er uretfærdigt, og det synes vi SF skulle bakke op om.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg håber, jeg har forstået hr. Aage Frandsen rigtigt, at han sagde, at overenskomsterne ikke var Folketingets bord. Det synes jeg jeg hørte som en indskudt bemærkning, og det er jeg da i hvert fald glad for.

Så lægger hr. Aage Frandsen op til, at de borgerlige partier ikke interesserer sig for lønmodtagernes rettigheder. Jamen hvad er det da for noget sludder? Det har vi da altid gjort, og hvis vi ikke gør det, så synes jeg, hr. Aage Frandsen måske skulle prøve at se på alle de henvendelser, der er kommet om nøjagtig denne sag fra lønmodtagerorganisationer, fra Ledernes Hovedorganisation, fra Dansk Metal, fra Ingeniørforeningen, fra den kristelige fagbevægelse, alle de foreninger, som hr. Aage Frandsen normalt også meget gerne vil lytte til, ligesom vi andre vil.

Hvorfor lytter han ikke i denne sag? Hvorfor lytter han ikke til sit eget bagland? Det er selvfølgelig hr. Aage Frandsens eget problem, men her er en oplagt sag, hvor man virkelig må sige, at SF træder rigtig godt i det ved at støtte dette vanvittige socialdemokratiske lovforslag.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det var et lovforslag fra regeringens side. Dette lovforslag var til første behandling. Vi gav udtryk for, at vi godt ville se på, om det var sådan 100 pct. i orden med hensyn til bundfradraget. Derefter havde vi jo selv et udspil til finansloven, som var kendt inden, og der har været nogle forhandlinger i forbindelse med finansloven, og der fik vi så en aftale med regeringen om, at man skulle indføre et betydelig højere bundfradrag end det oprindelige, nemlig nul.

Det vil sige, at man selvfølgelig ikke ser andre forslag i betænkningen end dem, der blev aftalt mellem parterne, men hr. Kristian Jensen må jo da forstå, at når man laver en aftale, så er det en aftale.

Med hensyn til Venstres og De Konservatives forkærlighed for lønmodtagerne: Ja, den har Venstre og De Konservative selvfølgelig altid, når det drejer sig om skattelettelser, og det tror jeg da også lønmodtagere altid er glade for, men ud over at folk selvfølgelig ikke skal betale mere i skat, end rimeligt er, er vi også interesseret i, kan vi sige, regulære lønmodtagerrettigheder i forbindelse med afskedigelse.

Jeg skal nok huske, at Venstre og De Konservative ved den her lejlighed var så optaget af også at se på, hvordan man sikrer folk i en afskedigelsessituation, at der er lang opsigelsesfrist i henhold til f.eks. funktionærloven, om det kunne forbedres. Det vender vi så tilbage til til den tid.

Jens Peter Vernersen (S):

Selvfølgelig er det jo sådan, at en række organisationer hellere vil have, at deres medlemmer betaler en lavere skat end den skat, der nu lægges op til. Det er vel ganske naturligt, alt andet ville vel egentlig være et fejlskud af de pågældende.

Når hr. Flemming Hansen her fra Folketingets talerstol viser en række bilag, der har fulgt denne sag, så er det jo altså sådan med disse bilag, at halvdelen er henvendelser, hvor man udtrykker sig positivt om det her lovforslag. Det giver måske et fortegnet indtryk, hvis det er

sådan, at man tror, at disse mange bilag, der er vist, er et udtryk for, at alle er imod. Sådan er det rent faktisk ikke. Der har været en række positive henvendelser.

Lad mig sige specielt om det her, der jo vedrører både uddannelsesmuligheder, rejsemonetører og fratrædelsesgodtgørelse, at der har vi jo det billede, vi har set gang på gang her i Folketinget: Når regningen skal betales, og den er altså på 250 mio. kr., for at sikre disse arbejdsgiverbetalte ydelser til uddannelser og forbedrede rejsegodtgørelser, så siger Venstre nej, og Det Konservative Folkeparti siger nej. Det er der ikke noget nyt i, det er nærmere reglen end undtagelsen.

Lad mig så også sige om det her lovforslag: Når man ser i forslaget, så er det jo sådan, at med det bundfradrag, der nu gives både på jubilæumsgratiale og på fratrædelsesgodtgørelser, er der en meget, meget stor del af dem, der modtager fratrædelsesgodtgørelse og jubilæumsgratiale, der ikke bliver ramt.

Jeg vil bare sige, at 32.000 personer ligger nede i den laveste ende, hvor den her ordning faktisk kun får minimal betydning, og ud over disse 32.000 så ligger der yderligere 13.000 personer, hvor loven også kun får minimal betydning. Men så er det jo rigtigt, at oppe i den anden ende ligger 4.000-5.000, som bliver højere beskattet efter denne her ordning, og det har vi som sagt syntes var rigtigt.

Det har været gentaget nogle gange, at det var de lavest lønnede, som kom til at betale. Det er altså ikke det, man kan læse af lovforslaget, relativt måske, men i kroner bliver det kun ganske få kroner. Det fremgår så af lovforslagets side 17.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Hr. Jens Peter Vernersen gav mig jo det bedste argument for, at det her lovforslag skulle opdeles. Hr. Jens Peter Vernersen siger, at halvdelen af lønmodtagerne kommer og siger, at det her er godt, og at den anden halvdel kommer og siger, det er skidt, og det er jo netop, fordi det her lovforslag drejer sig om to vidt forskellige ting, som organisationerne har henvendt sig om. Noget godt og noget skidt vil blive blandet sammen til en sursød ret, som skatteministeren så vælger at fremsætte i ét lovforslag.

I den her juletid får man jo lyst til at give den socialdemokratiske skatteordfører en ny plade at lægge på pladespilleren, for den kører jo i

samme rille hele tiden: Venstre og De Konservative vil ikke være med til at betale finansieringen osv. Kig dog på de ændringsforslag, der er stillet til finanslovsforslaget i morgen.

I de ændringsforslag, Venstre og De Konservative har stillet, er der en overdækning på 1,8 mia. kr. Blot fordi vi ikke ønsker at fortsætte den socialdemokratiske skattepolitik med stadig højere skatter, er det altså ikke tegn på, at vi ønsker at holde pengene i kassen. Vi ønsker besparelser. Socialdemokratiet ønsker højere skatter. Det er forskellen.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg forstår da godt, at hr. Jens Peter Vernersen forsøger at kopiere skatteministeren, hver eneste gang De Konservative og Venstre tager ordet, og siger, at vi ikke vil være med til at betale, når der skal betales.

Hvis vi nu tager det her konkrete lovforslag, så var det således for 2½ år siden, at det var 70 pct. af lønmodtagerne, der havde et fradrag. Nu er det så 85 pct. Det var en aftale, vi indgik med regeringen i 1997, som regeringen nu løber fra.

Der er altså med andre ord ingen ændringer hos Venstre, De Konservative eller Kristeligt Folkeparti i denne sag. Det er regeringen, der ønsker at foretage en ændring. Så lad være med at sige, det er os, der ikke vil være med.

Når regeringen så har brug for penge, er det jo, fordi den må erkende, at den tåbelige lovgivning, den også lavede i 1997, hvor den stort set fjernede diæter og rejsegodtgørelser for almindelige mennesker, der render og slider for virksomheder og Danmark rundt omkring i verden, nu er tilbageført, og det koster nogle penge. Men det er da regeringens eget lovforslag fra 1997, den tilbagefører. Man kan da ikke bruge det som et argument mod os for, at vi ikke vil være med til at betale ved kasse 1. Det er noget sludder.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Uanset med hvor høj stemmeføring hr. Flemming Hansen udtrykker sig, så er virkningen jo præcis den samme. Hvis man har fulgt den debat, der har været i dagspressen, så er det vel også klart for stort set enhver, at problemet er, at Venstre ikke vil finansiere de mange udgifter, vi har. Det er jo så virkningen.

Lad mig så også sige en gang mere til hr. Kristian Jensen, selv om jeg har forsøgt nogle

gange: Det er jo altså ikke sådan, at vi får et højere skattetryk. Hr. Kristian Jensen kan kigge tilbage i Økonomisk Oversigt, og hr. Kristian Jensen kan kigge i Budgetoversigten. I begge oversigter har man et faldende skattetryk.

Hr. Kristian Jensen kan gå tilbage til den tid, hvor det var Venstre, der var med i regeringen. Da kunne man tale om, at der var et stigende skattetryk, et væsentligt stigende skattetryk, fra omkring 44 pct. og op til 50 pct. Men i 7 år har det skattetryk altså været fastholdt. Det er altså virkeligheden, uanset hvad.

Lad mig så sige: Når der har været tale om forbedringer for lønmodtagerne, så er de jo ikke kommet fra Venstre. Hvornår kommer der et forslag fra Venstre om, at der skal betales højere fratrædelsesgodtgørelse, højere jubilæumsgratiale? Hvornår kommer der sådan et forslag? Hvornår kommer der sådan et forslag fra De Konservative? Aldrig!

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Først og fremmest er jeg af den opfattelse, at det er virksomhederne selv, der bestemmer, hvad de skal udbetale i jubilæumsgratiale. Det synes jeg hverken vi eller hr. Jens Peter Vernersen skulle blande sig i.

Men jeg må komme med en tilføjelse til det, jeg sagde før om rillen i den socialdemokratiske skatteplade. Der er åbenbart to riller. Den ene er, at Venstre og De Konservative ikke vil være med til at betale. Det tilbageviste jeg ved at sige, at vi har en overdækning på vores ændringer til finanslovsforslaget på 1,8 mia. kr. Den anden rille er så, at skattetrykket skulle falde. Ja, det er klart, at med de omlægninger, der har været fra direkte til indirekte skatter, kan man nemt omlægge tallene sådan, at man får det til at se ud, som om skattetrykket falder.

De omlægninger, der har været i den nuværende regerings tid, svarer til 0,6 skattepoints på denne her skatteskala med skattetrykket. Så er det klart, at man godt kan lave nogle filferier, der viser, at skattetrykket falder. Det, jeg påpeger, er, at hver gang Socialdemokratiet skal have en finansiering, er det nye skatter, højere afgifter, større udgifter for borgerne, hvor vi vil have besparelser.

Formanden:

Vi har jo en generel finanslovdebat i morgen, gør jeg opmærksom på, bare for en ordens skyld. Hr. Flemming Hansen.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Det er jeg naturligvis enig med formanden i. Jeg må så bare sige, at det er altså hr. Jens Peter Vernersen, der gang på gang taler om skatte-tryk og drager den situation ind i billedet, der var i 1982, hvor den daværende Schlüterregering overtog et fallitbo. Det er ikke en argumentation, vi kan bruge i denne her sag.

Fratrædelsesgodtgørelsen, siger jeg til hr. Jens Peter Vernersen, koster ikke noget, hvis regeringen lader være at gennemføre den. Det er såmænd det eneste argument, Kristeligt Folkeparti, Venstre og De Konservative har. Det koster ikke noget, hvis man lader være at gennemføre den. Hvad er det for noget sludder at sige, at vi gerne vil have øgede udgifter? Lad den være, som den er i dag, så koster det ikke regeringen én øre.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne gøre to bemærkninger til det forslag, vi har til anden behandling.

Først: Det er urimeligt, at ministeren – og vi har også set det før – samler forskellige forslag i ét lovforslag. De to lovforslag her, som er stykket sammen, det ene vedrørende rejsegodtgørelse, det andet vedrørende de fratrædelsesgodtgørelser, man får, hvis man bliver urimeligt fyret, samt jubilæumsgratualer, har ikke nogen særlig sammenhæng. Det eneste naturlige og rigtige var, at lovforslag nr. L 88 havde bestået af to lovforslag.

Vedrørende det ene, der gælder de rejsefri diæter, er ministeren her kommet med et fornuftigt forslag. Det er yderligere blevet forbedret under finanslovaftalen. Det ville vi gerne have stemt for. Vi er enige i, at den forringelse, som skete for et par år siden, var forkert; man kan drøfte, om det skulle have været lidt bedre nu, men hovedprincippet er rigtigt. Det vil vi gerne stemme for.

Så er der et andet forslag. Der vil jeg begynde med dem, der får et gyldent håndtryk på en 5-10 mio. kr. Der synes vi, det er i orden, at de, der får sådan et gyldent håndtryk, betaler ganske almindelig indkomstskat af den ydelse. Men så er der nogle, der har en lav indtægt, og som urimeligt er blevet afskediget – det kan være på grund af graviditet, det kan være andre tilfælde, hvor arbejdsgiveren optræder urimeligt – og de pågældende får en godtgørelse. Er

det der rimeligt, at de skal betale almindelig indkomstskat af denne godtgørelse? Det mener vi ikke. Vi har sat en grænse på op til 200.000 kr. Dertil synes vi, at de hidtidige regler skal gælde. Op til 200.000 kr. er der tale om en rimelig lav indtægt. Hvorfor skal vi i disse situationer have en skærpet beskatning?

Der er to regler, hvor vi anerkender, at der er kommet et bedre bundfradrag. Vi synes ikke, det er godt nok, men det er fra bundfradragstervallet og op til de 200.000 kr., at vi mener, at de gældende regler bør videreføres. Der sker her en skærpelse over for en godtgørelse, man har fået på grund af en urimelig behandling. Vi synes, det er urimeligt, at denne godtgørelse skal behandles som almindelig indkomst. Dette er vi imod, og jeg håber meget, at et flertal her i salen vil gå ind for, at vi får delt lovforslaget i disse to hoveddele, så vi kan stemme for det, vi er enige i, og imod det, vi er uenige i. Det synes vi er en fair behandling, som vi meget håber at få tilslutning til.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg vil godt sige til hr. Flemming Kofod-Svendsen, at ordningen jo netop er indrettet sådan, at de, der får en lav erstatning, også kommer til at betale en ganske lav skat. Får man f.eks. en erstatning på 30.000 kr., så vil skatten jo ligge i størrelsesordenen 8.000 kr. til 9.000 kr., og det vil sige, at man er nede på omkring 30 pct. Det er jo virkeligheden.

Det er oppe i den anden ende af skatteskalaen, dem, der får de virkelig store fratrædelsesgodtgørelser, der kommer til at betale for den her nye lovgivning. Men for dem, som får en meget lille fratrædelsesgodtgørelse – som sagt op til 30.000 kr. – bliver det altså også en meget lille skat, de kommer til at betale.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Får man et gyldent håndtryk på 10 mio. kr., så er vi ikke tilhængere af, at man ikke skal betale fuld skat af de flere millioner kroner.

Når det så gælder dem med den lille fratrædelsesgodtgørelse: Er det ikke rigtigt, spørger jeg hr. Jens Peter Vernersen, at der sker en skærpelse? Også hvis man får 30.000, 40.000 eller 50.000 kr., sker der en skærpelse i forhold til de gældende regler. Den skærpelse er vi imod.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner (S):

En meget, meget beskeden skærpelse. Jeg må gentage: Den skat, man betaler, ligger altså nede omkring 30 pct. af en sådan fratrædelsesgodtgørelse.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg vil godt takke de partier, der har været med til at bringe lovforslaget her frem til anden behandling i den form, som det har nu. Det er i sagens natur de to regeringspartier, det er SF, det er Enhedslisten, og det er CD. Deri ligger så også en tak for, at de partier ikke kun er parat til at påtage sig et medansvar for det, der er lempelser, men også parat til at påtage sig et ansvar for en samlet finansiering.

Når man har lyttet til debatten her i dag, kunne man jo godt få det indtryk, at summen af de ændringer, der er lagt op til her, ville være en skærpelse. Det er det modsatte, der er tilfældet.

Når det her forslag forhåbentlig inden ugens udgang bliver vedtaget ved andenbehandling, så betyder det faktisk, at vi får små hundrede millioner kroner mindre i kassen med de ændringer, der samlet er i lovforslaget, fordi det i forhold til forskellige grupper af lønmodtagere betyder en samlet set større lempelse end dér, hvor vi henter et vist bidrag til finansieringen.

Så tror jeg såmænd også, at der er en lille principiel uenighed, som måske ikke mindst kom til udtryk i forhold til det, som hr. Fleming Kofod-Svendsen sagde her til sidst. Jeg er jo enig i, at mennesker, der får en urimelig afskedigelse, og som dermed også bliver berettiget til en erstatning, skal have en ordentlig behandling. Men det store gode principielle spørgsmål er jo: Er det en sag mellem arbejdsgiveren og den ansatte, eller er det noget, som alle vi andre skal blandes ind i, ved at vi laver specielle skatteregler for det.

Vi har i det flertal, der står bag lovforslaget, valgt at fastholde et bundfradrag, så de første 8.000 kr. er skattefri, og først den del, der ligger ud over 8.000 kr. ved en fratrædelsesgodtgørelse, beskattes på normal vis. Det mener jeg er en rimelig balance i det her forslag, men det er ikke specielt, at to organisationer, en arbejdsgiver- og en lønmodtagerorganisation, kan møde op med hinanden i hånden og bede om at få en lempelse, der betyder, at de to parter ikke selv skal finde ud af at betale for det, de gerne vil have. Det er altså ikke noget specielt særegent.

Jeg tror, at vi, der har været i huset her i ganske mange år, har oplevet det ganske mange gange.

Den anden diskussion, der har været, har været diskussionen om de forskellige elementer, der er i lovforslaget. Der er både en række tekniske elementer, der hænger sammen, og der er en politisk sammenhæng. Altså, det ville ikke være forsvarligt at komme til Folketinget med så massive lettelser, der kostede så store summer, hvis ikke også regeringen i samme forbindelse anviste en dækning, og hvis ikke der var en parathed i Folketinget til også at bære en finansiering igennem.

Derudover er der en direkte sammenhæng i måden, forslaget er skruet sammen på, og de skærper, der ligger i forhold til de gamle, meget lempelige regler omkring fratrædelsesgodtgørelser, hvor vi så i stedet for fritager uddannelse, efteruddannelse, også uddannelser, og hvad man nu ellers kan bidrage med omkring fratræden og afskedigelse, og gør det fuldstændig skattefrit. Og deri ligger jo også et meget stærkt signal til arbejdsmarkedets parter om, at man måske i stedet for altid at tænke i en check, når man stopper, så langt mere tænker i, hvordan aftalerne kan baseres på, hvordan man kan hjælpe den pågældende medarbejder videre igennem uddannelse, igennem efteruddannelse, gennem at sørge for, at de kvalifikationer, som den pågældende skal bruge, er opdateret, er i forhold til de job, som efterspørges og udbydes, og dermed ad den vej hjælpe den pågældende medarbejder videre. Og derfor er der den helt klare sammenhæng.

Derudover så er der faktisk en sammenhæng imellem en række af de ting, der sker på uddannelsessiden og noget af det, der ligger på diæterne. Det er ganske store forbedringer, der ligger. Vi er inde og røre ved nogle af de samme paragraffer, og derfor er der både en teknisk og bestemt også en politisk sammenhæng. Jeg kan da godt forstå, at partier, der er modstandere af at stemme for betalingen, gerne vil stemme for det, der er lettelser. Jeg synes da, det er et legitimt politisk ønske, at man gerne vil bestille varen, men at man ikke ønsker at betale regningen. O.k., det er så det, Venstre og De Konservative gør ret konsekvent.

Jeg vil bare sige, at jeg kan ikke se, at det er den måde, vi får dansk økonomi og arbejdet i Folketinget til at hænge sammen, og derfor mener jeg også, at den måde, som det her lovforslag er sammensat på, er på en helt igennem ordentlig og forsvarlig måde og inden for de ram-

mer og traditioner, som lovgivningen nu engang præsenteres for Folketinget på, som vi har gjort igennem så lang tid, jeg har deltaget i det politiske arbejde.

Konklusion: Det her er altså et lettelsesforslag. Summen af de ændringer, der er her, er, at en lang række lønmodtagere får nogle bedre regler end dem, der eksisterer i dag, og at det, som det koster, er et væsentligt større beløb end det, vi henter ind over finansieringen. Derfor havde jeg egentlig haft en forventning om, at det ikke ville stride imod de principper, som ikke mindst Venstre har stillet op om, at ingen skat må forhøjes. For det er et lempelsesforslag, som Venstre havde en mulighed for at stemme for uden at komme i konflikt med de meget firkantede principper, som Venstres formand har præsenteret os for de seneste måneder.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Skatteministeren siger, at det her bør jo være et spørgsmål mellem lønmodtagerne og arbejdsgiverne. Det kan da godt være, at det er det, men hvordan er situationen i dag? Der er det nøjagtig, som vi synes det skal være, bortset fra de helt, helt store udbetalinger i fratrædelsesgodtgørelse. Skatteministeren kan bare lade være at røre ved det. Så koster det ingen penge; så er der ingen problemer i det. Men skatteministeren kan jo heller ikke med dette lovforslag lade være at blande sig i alle mulige ting.

Så er der spørgsmålet om forståelsen for lovforslaget, dette med, at man blander mange ting sammen, og der siger skatteministeren, at der er en snæver sammenhæng mellem alle disse ting. Ja, i den yderste konsekvens kunne hele Danmarks lovgivning jo så være ét lovforslag, for alting hænger jo til syvende og sidst sammen på en eller anden måde. Men det er ikke logisk for Folketingets partier, at disse tre elementer hænger sammen. Og det, der er meget, meget værre, er, at det slet ikke er logisk for borgerne. Det kunne jo være, at skatteministeren i sin umådelige visdom bare for én gangs skyld skulle tænke på, hvad borgerne synes om dette mismask af et lovforslag, som man ikke kan være bekendt at byde Folketinget.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Jeg er meget enig i det, hr. Flemming Hansen sagde. Skatteministeren har absolut ikke gjort det mere klart, at de her dele af loven skulle gø-

re, at det var et hele, en sammenhæng, der ikke kunne skilles ad. Og jeg kan stadig væk ikke forstå, at skatteministeren ikke vil følge det glimrende eksempel, vi har set tidligere på dagen fra en af skatteministerens kolleger, der erkendte, at et lovforslags dele var så forskellige fra hinanden, at man var nødt til at opdele det.

Så er jeg egentlig gået herop for blot at sige, at en fejl fremført af én socialdemokrat bliver ikke rigtigere af, at en anden socialdemokrat fremfører den. Man kan ikke sige, at vi ikke vil være med til at betale regningen, når vi ved det lovforslag, vi diskuterer i morgen, har en overdækning på vores ændringsforslag på 1,8 mia. kr. Venstre ønsker selvfølgelig, at pengene skal være i kassen, men lige så snart vi ikke synger med på skatteministerens melodi om endnu flere skatter og afgifter, så kommer beskyldningen om, at vi ikke vil være med til at betale regningen. Det vil vi selvfølgelig. Vi skal nok anvise betalingen, men vi er uenige i den måde, skatteministeren kræver betalingen på.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Et af de principielle spørgsmål, vi tager stilling til her, er jo, hvordan man udformer lovforslag; hvor mange forskellige delelementer der skal være i et lovforslag. Og der er jeg da bedrøvet over, at skatteministeren ikke vil være med til at dele det her lovforslag, så vi kunne få en fair afstemning, hvor vi kunne stemme om de dele, som naturligt udgør en enhed.

Jeg vil gerne høre, om ministeren nærmere ville uddybe sine kriterier for fremtidig lovgivning, sådan at vi forhåbentlig fremover kan få klare lovforslag, som omhandler ét hovedtema og ikke det, vi har oplevet her: At forskellige temaer samles under samme hat.

Formanden:

Jeg vil gerne henstille til, at der bliver lidt mere ro i salen.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Et eller andet sted synes jeg, at den her debat bliver en lille smule tragikomisk. Altså, man forsøger med tekniske begrundelser, man forsøger med mange andre begrundelser at argumentere for, at det her lovforslag ville man gerne have delt op i nogle flere dele.

Jeg er ked af, at hr. Flemming Kofod-Svendsen er endt på den forkerte side af strengen og i den her sag er blevet brugt som spydspids. Det

synes jeg normalt hr. Flemming Kofod-Svend-
sen er for god til. Men o.k., Venstre og De Kon-
servative ønsker ikke at bidrage til finansierin-
gen. Når hr. Kristian Jensen siger, at det her
bare handler om endnu flere skatter og afgifter:
Nej, hr. Kristian Jensen. Selv om hr. Kristian
Jensen stemmer for det samlede lovforslag, be-
tyder det, at vi får færre skatter i kassen, end
hvis det er sådan, at lovforslaget ikke vedtages.

Lovforslaget er i sin helhed en lempelse. Efter
en indstilling fra det uafhængige Skatteretsråd
har vi lavet nogle ændringer, endda mere mo-
derate end det, der var indstillet af et enigt
Skatteretsråd i forhold til fratrædelsesgodtgø-
relserne, som Skatteretsrådet for det første på-
viser misbruges til meget andet end det, der var
hensigten, og for det andet påviser er forældet.

Forudsætningen for, at vi har kunnet gen-
nemføre en stort set fuldstændig fritagelse for
beskatning af arbejdsgiverbetalt uddannelse,
som alle er glade for – og har kunnet lave nogle
ganske væsentlige ændringer og lempelser i
forhold til diætreglerne for rejsemontører,
håndværkere, og hvem det nu ellers er, der be-
nytter de regler – jamen det er da, at der er en
vis finansiering, hvis tingene skal hænge sam-
men.

Derfor vil jeg endnu en gang takke det gan-
ske pæne flertal, der har tilsluttet sig den sam-
menhæng, er parat til at påtage sig medansvar
både for de massive lempelser, der ligger i det
her forslag, men også, at vi anviser en vis finan-
siering for en vis del af det, som det koster.

Det ville have pyntet på både Venstre og
Konservative, hvis man med den sammenhæng,
som det her har, havde været parat til at støtte.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Flemming Hansen for en kort bemærkning.
Da der snart skal være afstemning, er det hen-
sigtsmæssigt, at medlemmerne stemmer fra des-
res pladser.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg skal sige, at det her bliver min sidste korte
bemærkning i denne sag, men jeg synes jo, det
er lidt fantastisk, at en skatteminister stiller sig
op, formentlig repræsenterende en regering, og
siger, at når oppositionen kommer med et for-
slag, som ikke passer skatteministeren og rege-
ringen, så er det tragikomisk.

Jeg synes, at vi skal lade borgerne afgøre,
hvem der gør dette lovforslag tragikomisk. Jeg
tror godt, jeg ved, hvad de vil sige.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 44 stem-
te for, 57 stemte imod.

Ændringsforslag nr. 2 og 3 vedtoges uden af-
stemning.

Ændringsforslag nr. 4 forkastedes, idet 44 stem-
te for, 56 imod.

Ændringsforslag nr. 5, 6, 7-10 og 11 vedtoges
uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 12 forkastedes, idet 44
stemte for, 57 imod.

Ændringsforslag nr. 13, 14-16, 17 og 18 vedto-
ges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behand-
ling.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje
behandling uden fornyet udvalgsbehandling.
Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som
vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

**30) Anden behandling af lovforslag nr. L 85:
Forslag til lov om ændring af forskellige skat-
telove. (Justering af pinsepakken m.m.).**

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(FremSAT 3/11 99. Første behandling 17/11 99.
Betænkning 8/12 99. Ændringsforslag nr. 18 og
19 af 9/12 99 uden for betænkningen af skatte-
ministeren. (Ole Stavad)).

Der var stillet 17 ændringsforslag i betænkning-
gen.

Uden for betænkningen var der stillet 2 æn-
dringsforslag af skatteministeren (Ole Stavad).